



Een moordavond in de cocktailbar

(Psycho Night at the Paradise Lounge)

Komische thriller in twee bedrijven

door

KITTY BURNS

vertaling

Marja Waterman

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN MOORDAVOND IN DE COCKTAILBAR - PSYCHO NIGHT AT THE PARADISE LOUNGE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **KITTY BURNS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 1994 by Kitty Burns
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **16** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Ceremoniemeester - formeel gekleed

Nick Beasley - vrolijk, beetje sullig

John Donovan - conventioneel, pak en stropdas

Sandy Horton - aantrekkelijk, levendig

Cindy Jacobson - heel mooi, in galajurk

Chuck O'Donnley - knap, vrolijk, zelfverzekerd

Alissa Pinkerton - achterin de twintig, probeert tevergeefs kalm te blijven

Donna Priestly - in de dertig, lichtelijk nerveus

Mike Thompson - ergens in de dertig of veertig, serieus, beheerst

Jackie Sullivan - ergens in de dertig of veertig, keurig netjes

Tracie Martilni - in de twintig, stads accent, levendig

Dave Anderson - in de dertig, nerveus

Agent Brady - man, ergens in de dertig of veertig

Agent Benson - vrouw, ergens in de twintig of dertig

Agent Stewart - man, leeftijd onbelangrijk

Agent Von Morze - man, leeftijd onbelangrijk

TIJD & PLAATS

Het heden.

Buitengebied van San Francisco, Verenigde Staten.

EERSTE BEDRIJF

Ongeveer een minuut voor het doek opgaat, begint Cindy, die op een barkruk middenachter op het toneel zit, te zingen. Alissa en Dave zitten aan een tafel, John en Jackie aan een andere tafel en zij hebben drankjes. Tracie en Donna zitten aan weer een andere tafel met hun drankjes. De serveerster, Sandy, staat aan het tafeltje van Dave en Alissa hun bestelling op te nemen en loopt dan weer weg. Het liedje is afgelopen. Cindy begint een ander liedje te zingen, een Betty Boop-achtig deuntje uit de jaren veertig.

ALISSA: Maak je niet druk, lieverd. Je hebt geen keus. Je moet haar te grazen nemen voor ze jou te grazen neemt.

DAVE: Het is in zekere zin zelfverdediging. Ik bedoel, je hebt Fatal Attraction toch gezien.

ALISSA: Inderdaad.

DAVE: Hoewel ze nog niet bepaald iets schadelijks heeft gedaan.

ALISSA: Wil je daarop wachten dan?

DAVE: Nee. Ik ben het zat. Ik wil niet dat de zaken er nog beroerder op worden dan ze al zijn.

ALISSA: Je moet het zo bekijken. Het is pré-zelfverdediging. Je voorkomt de noodzaak voor zelfverdediging.

DAVE: Zoiets als preventief onderhoud of medicijnen.

ALISSA: Precies.

DAVE: Denk je dat ze weet dat we tussen het publiek zitten?

ALISSA: Dave, als ze wist dat je hier was, zou ze van d'r kruk afkomen en geknield aan je voeten verder zingen.

DAVE: Je hebt gelijk. Ik wil gewoon niet dat ze ons ziet.

ALISSA: Maak je geen zorgen. Ze kan ons niet zien. Buiten dat, moet je haar eens zien. Ze kijkt niet eens naar het publiek. Het is net of ze zichzelf zit toe te zingen daar.

DAVE: Mja. Haar ogen zijn leeg, alsof ze naar binnen kijkt in plaats van om zich heen. Het is haast eng.

ALISSA: Over eng gesproken, heb je de laatste tijd nog liefdesgedichten of pakjes bij de post gehad?

DAVE: Sinds vorige week niet meer. Ik lees ze niet eens meer en de pakjes laat ik dicht. Ik gooi alles gewoon in de prullenbak.

ALISSA: Weet je, ik kan het niet uitstaan, maar die sonnetten zijn prachtig.

DAVE: Dat weet ik. Dat is het idiote ervan. Als ze voor iemand anders of van iemand anders waren, zouden ze fantastisch zijn, maar nu ze bij Cindy vandaan komen vind ik ze afschuwelijk. Als ze van jou waren,

zou ik ze prachtig vinden.

ALISSA: En als je vrouw ze had geschreven?

DAVE: Laat haar er nou maar buiten. Ze is de enige die niets met deze puinhoop te maken heeft.

ALISSA: Weet ik. Eigenlijk heb ik medelijden met haar. Ik zou wel eens willen weten hoe je al die zogenaamd verkeerd verbonden telefoontjes verklaart die je 's nachts van Cindy krijgt en al die...

DAVE: Ik zou wel eens willen weten hoe Cindy steeds aan mijn nieuwe telefoonnummers komt. Ik heb het nummer al vier keer veranderd.

ALISSA: Hoe leg je dat uit aan je vrouw?

DAVE: Hoef ik niet. Het is voor een theaterdirecteur doodnormaal om regelmatig van telefoonnummer te veranderen.

ALISSA: Nou ja, na vanavond hoef je je daar niet meer druk over te maken.

DAVE: Inderdaad. En dat betekent een nieuwe start voor ons. (*hij neemt haar hand in de zijne*) Niet meer lastiggevallen worden, geen kadootjes, geen gevreesde telefoontjes meer, geen Cindy meer. En dan heb ik eindelijk die zwarte boa terug die Cindy toen uit de kleedkamer meegepikt heeft.

ALISSA: Herinner me maar niet aan die avond.

DAVE: Dat was lang voor ik jou kende.

ALISSA: Weet ik.

DAVE: Trouwens, ik denk er zelf liever ook niet meer aan. Als ik toen niet zo stom was geweest, was dit nu allemaal niet aan de orde.

ALISSA: Je bedoelt als je niet zo geil was geweest.

DAVE: Ook dat. Mijn vrouw zegt altijd dat ik bij het minste geringste mijn broek al op mijn knieën heb, en zo was het ook. Cindy hielp me wat kostuums weg te hangen en ze liet een baret vallen, en toen ze voorover bukte om hem op te rapen, stonden mijn edele delen acuut paraat.

ALISSA: Nou, na vanavond kan je het voorgoed uit je hoofd zetten. Weet je zeker dat je alles bij je hebt?

DAVE: Absoluut. Ik heb de checklist tweemaal doorgelopen.

ALISSA: Waar ben je van plan de kruisboog op te hangen?

DAVE: Weet je nog die foto's die ze me gestuurd heeft toen ze probeerde mij over te halen haar een one woman cabaretshow in het theater te laten doen?

ALISSA: Ja?

DAVE: In haar brief beschreef ze tot in detail welke outfit en accessoires ze voor iedere scene droeg, dat betekent dat ze zich elke avond in de pauze omkleedt. Dus, ik hoef alleen maar de kruisboog aan de achterwand van haar klerenkast te monteren zodat als ze de deur

opendoet... Jekkes! Ik moet er niet aan denken.

ALISSA: Nogal ironisch dat uitgerekend ik die kruisboog voor je gevonden heb toen je "De Muizeval" regisseerde en nu gebruiken we hem voor onze eigen valstrik.

DAVE: Ja. Dat was de show die ons samenbracht en nu helpt hij ons samen te blijven. Weet je, ik vind het vreemd genoeg iets erotisch hebben om werkelijk een eind aan een ander zijn leven te maken.

ALISSA: Ik snap wat je bedoelt. Het is verkeerd, het is morbide en het is de meest afschuwelijke misdaad die je kunt begaan, en ik word er enorm opgewonden van.

DAVE: Ik ook!

ALISSA: Weet je zeker dat je dit wilt doen?

DAVE: Absoluut.

ALISSA: Ben je bereid om voor de consequenties op te draaien, wat die ook moge zijn?

DAVE: Volledig.

ALISSA: Ben je net zo heet als ik?

DAVE: Heter.

ALISSA: Oh God, ik wil je! *(Alissa en Dave staan op en lopen naar de deur, houden dan stil)* Wacht even. Waar zijn we mee bezig? We moeten onszelf beheersen.

DAVE: Je hebt gelijk. We kunnen dit ook later doen. *(Alissa en Dave lopen terug naar hun tafel)*

ALISSA: Mijn god, ik bedenk me net iets.

DAVE: Wat dan, liefje? *(Alissa begint te huilen)* Alissa, schatje, wat is er?

ALISSA: Ik ben verliefd op een moordenaar! Dat maakt mij net zo schuldig als jou. Oh, God, hoe heeft het zover kunnen komen? Mijn vorige vriendje was de manager van een "Teddybeer's Verrukkelijke IJssalon", en nou ben ik verliefd op een moordenaar. Mijn moeder had gelijk. Ik had in Lakewood moeten blijven en in het plaatselijke theater vrijwilligerswerk moeten doen. Mensen in het dorps theater raken niet verzeild in vurige liefdesaffaires en vermoorden geen mensen waar ze een nacht mee hebben doorgebracht.

DAVE: Je bent katholiek grootgebracht, hè?

ALISSA: Ja.

DAVE: Welkom in de wereld der verdorvenen, liefje. Hou jezelf nou verder in de hand. Je moet niet vergeten dat ik dit voor ons samen doe.

ALISSA: Je hebt gelijk. Het spijt me.

DAVE: Ik ga er nu een eind aan maken.

ALISSA: Succes, lieverd. Zorg er voor dat niemand je ziet als je de

kleedkamer ingaat.

DAVE: Maak je geen zorgen. Ik ben niet van plan om het te verknallen. Het heeft al te lang geduurd. Alles gaat perfect, wacht maar af. Haar kleedkamer zit vlak naast het herentoilet. Ik kan gemakkelijk haar deur binnenglippen. *(lied is afgelopen)*

ALISSA: Doe voorzichtig. *(Dave staat op en loopt aan de rechterkant het toneel af. Cindy begint een komedie-achtig lied te zingen uit de jaren veertig)*

JACKIE: Die teef zal boeten voor wat ze heeft gedaan.

JOHN: Je bedoelt met jouw teef? *(Jackie werpt hem een vuile blik toe)*
Sorry.

JACKIE: Moet je haar nou zien zitten daar, zo zorgeloos aan het zingen. Nou, na vanavond heeft ze inderdaad geen zorgen meer!

JOHN: Je hebt gelijk dat je het doet. Als je advocaat en je vriend, sta ik voor honderd procent achter je. Dit is niet alleen een kwestie van rechtmatige wraak voor jou, maar je doet mij er ook een plezier mee. Ik ben doodziek van al die mensen die ons kantoor met die achterlijke processen opzadelen. Er moet eens een eind aan komen!

JACKIE: Is dat alles waar jij aan denkt? Mijn schatteboutje Bumpkins is dood! En alles wat ze te zeggen had toen ze hem had vermoord was: "Je kunt toch naar de dierenzaak gaan om een andere stomme hond te kopen! Jij hoeft niet te wachten tot hij gerepareerd is. Het kost mij weken voor mijn auto weer in orde is. Jij kunt vandaag nog een nieuwe hond kopen." *(treurig)* Een nieuwe hond kopen - het is toch niet één of ander kledingstuk. Je kunt niet zomaar naar de winkel gaan en de liefde en toewijding van zo'n lieve, brave hond vervangen.

JOHN: De verzekeringsmaatschappij had nooit de schade aan haar auto moeten vergoeden.

JACKIE: Hoe zit het met de schade die mijn kleine schat is aangedaan? Wie zal daarvoor boeten? Dat zal ik je vertellen - mejuffrouw Cindy Jacobson en niemand anders!

SANDY *(komt binnen en loopt naar het tafeltje van John en Jackie)*: Willen jullie nog een Witte Rus allebei?

JOHN: Ja, graag.

SANDY: Komt eraan. *(loopt het toneel af)*

JOHN: Waarom overrijd je haar niet met je auto? Weet ze ook wat het is.

JACKIE: Maak je geen zorgen. Als ze aan haar kaptafel zit en die kroonluchter stort naar beneden op haar hoofd, dan weet ze exact hoe het voelt om vermorzeld te worden.

JOHN: Weet je zeker dat ze de deur van haar kleedkamer niet op slot doet?

JACKIE: Ja. Toen ik hier de afgelopen twee weekenden anoniem binnen was, heb ik de deur gecontroleerd. Die was open en niemand houdt hem in de gaten. Het is een makkie om binnen te komen.

JOHN: Hoeveel tijd kost het je om alles te installeren?

JACKIE: Een paar minuten, hooguit. Ik hoef alleen maar een relais aan de kroonluchter te hangen, het relais aan een aansteker te bevestigen en een drukschakelaar aan haar kleedkamerstoel te zetten om het relais te deblokken. Als ze dan in de stoel gaat zitten, gaat drie seconden later de aansteker aan, die de vlam geeft die het rubber van het snoer van de kroonluchter doorbrandt en het zegel van was doet smelten van deze tube zuur die op de draad van de kroonluchter zal vallen. Ik zal een op afstand bestuurbare radiozender bevestigen aan een snoerloze schroevendraaier, die ook verbonden is met het relais. Als de zender de schroevendraaier aanstuurt, komen de draden los te zitten, waardoor de kroonluchter loskomt, en spletsj! (*liedje is afgelopen*)

JOHN: Hoe weet je dat dit werkt?

JACKIE: Natuurlijk werkt het. Het werkte toch ook bij Roadrunner. Wijlen E. Coyote was zo plat als een pannekoek toen de kroonluchter bovenop hem viel.

JOHN. Oké, als je maar zeker bent dat het al eerder gewerkt heeft.

JACKIE. Goed, het is zover. (*Jackie verlaat het toneel aan de linkerkant en passeert Dave die net terugkomt en bij Alissa gaat zitten. Dave pakt zijn glas, Alissa pakt haar glas en ze wisselen een glimlach uit. Cindy begint een vrolijk nummer te zingen uit de jaren zestig*)

DONNA: God, ze is werkelijk geen spat veranderd sinds de middelbare school. Ze heeft nog steeds een volmaakt lichaam, volmaakt haar, een volmaakt gezicht, een volmaakte stem - ze is nog steeds De Volmaakte Vrouw.

TRACIE: Weet je, ik denk dat je haar in gedachten wat al te veel opgepoetst hebt. Zo volmaakt is ze nou ook weer niet.

DONNA (*kijkt onderzoekend naar Cindy*): Jawel, dat is ze wel.

SANDY (*loopt naar het tafeltje van Donna en Tracie*): Hallo, dames! Al toe aan een tweede?

TRACIE: Zeker weten. Nog een Salty Dog graag.

DONNA: En nog een Manhattan - een dubbele.

SANDY: Komt eraan. (*loopt aan de linkerkant het toneel af*)

TRACIE: Weet je zeker dat je het wilt doen? Dat hele wraakgedoe - het is niks voor jou. Trouwens, je weet wat ze zeggen - succes is de beste wraak.

DONNA: Oh alsjeblieft! Trouwens, zij werden niet continu getreiterd door ene Cindy Jacobson op de middelbare school. Zij hadden niet die

ontelbare puisten en een gewichtsprobleem en één of andere magere nuffige trut met een perfecte huid die allerlei bijnamen voor hen bedacht - iedere maand een nieuwe scheldnaam. Dan kwam ze de kantine in als ik aan het eten was, ieders aandacht trekkend zodat ze het allemaal konden horen. (*blaast op een denkbeeldige trompet*) "Attentie, iedereen! De scheldnaam voor maart, 1975 is Bessie Turf!" Vanaf dat moment was dat hetgene wat ik naar mijn hoofd kreeg de rest van de maand tot ik de maand daarop mijn nieuwe scheldnaam kreeg. Tegen de tijd dat ik van school afkwam was ik vergeten dat mijn naam eigenlijk Donna was.

TRACIE: God, wat een trut.

DONNA: Mijn middelbare schooltijd was de beroerdste tijd van mijn leven - en het zou nog wel de beste tijd van mijn leven moeten zijn geweest.

TRACIE: Ach joh, je hebt je school in ieder geval afgemaakt. Je bent één van de rijkste meiden in de omtrek. Je bent onderdirecteur van een succesvol electronicabedrijf, om nog maar te zwijgen van het feit dat je meer dan vijftig kilo kwijt bent, dat je neus nu perfect is, dat je die zenuwentrek kwijt bent en cup D hebt. Is dat nog niet voldoende?

DONNA: Nee. Die verbeteringen hebben me een fortuin gekost. Waarom denk je dat ik doorgeleerd heb?

TRACIE. En dat vraag je aan mij? Mijn moeder en ik hebben dat nooit begrepen. Maar moet je horen, ik kraak je niet af. Je bent de geleerdste nicht die ik heb.

DONNA: Ik moest al die jaren wel studeren zodat ik een goede baan kon krijgen en genoeg geld had om me al die veranderingen te kunnen veroorloven. Schoonheid is te koop; de meeste mensen ook trouwens. Ik heb een flink kapitaal besteed aan neurologen, psychiaters en plastisch chirurgen, maar het was iedere cent waard.

SANDY (*komt terug bij Donna en Tracie met hun drankjes*): Oké, dat is één Salty Dog en één dubbele Manhattan.

DONNA: Dank je.

SANDY: Ik kom straks wel weer. (*Mike, Chuck en Nick komen binnen en gaan aan een tafeltje zitten. Mike heeft een bruine papieren zak bij zich*)

TRACIE: Luister, waarom laat je niet gewoon aan die Cindy zien hoe mooi je nu bent. Laat haar maar eens zien hoe goed je er uitziet. Ze zou erin blijven als ze zag dat het kleine dikkerdje dat ze altijd belachelijk maakte nu een adembenemend mooie vrouw is, en ze zou de rest van haar leven met haar schuld- en spijtgevoelens moeten leven.

DONNA: Welke schuld- en spijtgevoelens?

TRACIE: Voor de manier waarop ze je op school behandeld heeft.

DONNA: Neem je me in de maling of zo? Ze zou gelijk in de gaten hebben dat dit alles het resultaat is van de ene operatie na de andere, en ze zou waarschijnlijk een of andere lollige opmerking maken over mijn postorderlichaam. Nee, mensen zoals zij veranderen nooit.

TRACIE: Tja, daar zit wat in. Goed, waar ga je die slang neerleggen?

DONNA: In de pauze kleedt ze zich om en doet ze nieuwe sieraden om. Naast haar kaptafel in de kleedkamer hangt een kapstok met drie veren boa's eraan. In het tweede deel van haar show draagt ze altijd de zwarte boa. Dus ik drapeer Franklin aan dezelfde haak als haar zwarte boa. Ze zal hem niet kunnen zien door de veren, en tegen de tijd dat ze doorheeft dat ze een echte boa in haar handen heeft samen met die van haar, zal het te laat zijn, en je weet hoe chagrijnig Franklin kan zijn als hij uit zijn dutje gehaald wordt - vooral als hij honger heeft.

TRACIE: Godsamme. Hoe wil je hem daarna weer terugkrijgen?

DONNA: In de verwarring straks bied ik gewoon aan om hem naar de dierenbescherming te brengen voor hen. Wat zouden ze met hem willen doen, vasthouden om te ondervragen? Trouwens, ze zullen zo druk zijn met Cindy en zo geschokt door haar voortijdige dood, dat ze niet in discussie zullen gaan met iemand die niet bang is voor de schuldige. Hij zal tenslotte net zo buiten zinnen zijn als alle anderen, en ik weet hoe ik hem aan moet pakken als hij zo'n bui heeft.

TRACIE: Ik kan me niet voorstellen dat iemand met je in discussie zal gaan. Ik bedoel, ik zie die trutjes hier nog geen boa constrictor aanraken. *(liedje is afgelopen.)*

DONNA: Oh, God! Moet je dat nou zien. Ik word misselijk van dat mens. Iedere keer als ze een lied gezongen heeft, gooit ze haar haar naar achteren en neemt ze zo'n gemaakte houding aan. *(imiteert Cindy.)* Ik doe de wereld een plezier door haar op te ruimen. *(aait over de zijkant van haar tas en zegt ertegen)* Kom op, schatje, werk aan de winkel. *(pakt haar tas op en loopt aan de linkerkant het toneel af, passeert Jackie in het voorbijgaan die binnenkomt en bij John gaat zitten)*

ALISSA: Heeft iemand je gezien?

DAVE: Nee. Het liep perfect. Er was hier toch niets van te horen, hè?

ALISSA: Daar boven uit? *(wijst naar Cindy)* Nee. Haar gekrijs heeft ieder geluid dat je maakte wel overstemd. *(Cindy begint een showliedje te zingen. Sandy komt rechts het toneel op en loopt naar de tafel van Mike, Chuck en Nick)*

SANDY: Hé Mike! Hoe is het met je?

MIKE *(staat op en omhelst Sandy)*: Prima. Hoe is het met jou?

SANDY: Wel goed. Ik mis je anders wel. Ik kan niet tegen dat gejack van haar iedere avond. Nou ja, zodra ze alles wat ze maar wil bij Rob voor

elkaar heeft, houdt ze er waarschijnlijk toch mee op. Hoewel, ik weet niet, ze heeft het wel lekker voor elkaar hier. Maar goed, wat willen de heren drinken vanavond?

CHUCK: Een biertje graag - iets van de tap.

NICK: Whisky met ijs.

MIKE: Ik wil...

SANDY: Een rum-cola.

MIKE: Precies.

SANDY: Ik ben zo terug. (*loopt rechts het toneel af*)

CHUCK (*kijkt op naar Cindy*): Weet je zeker dat je dat lichaam onklaar wil maken?

MIKE: Het is wel zonde, hè? Weet je, ze was het bijna waard. Ze is één van de besten waar ik het ooit mee heb gedaan. Dat moet ik haar nageven. In zekere zin was het mijn eigen schuld. Ik had haar nooit aan Rob moeten voorstellen. Ik had kunnen weten dat ze met hem in bed zou duiken. Ze neukt met iedereen die haar verder kan helpen. Daarom neukte ze mij - alleen maar om bij Rob uit te komen. Ze heeft me ooit verteld dat ze alles zou doen om een positie te krijgen in een nachtclub als deze.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto